

[Jens Thomsen.]

at de forskellige Brugsforeningsbestyrelser bedre kan administrere de Penge, end Rigsdagen kan ved at binde dem.

Endelig vil jeg gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Finansminister angaaende Tantièmeindtægter. Disse er omtalt i Betænkningen, men efter min Opfattelse paa en saa uklar Maade, at man ikke kan se, om de skal fritages for denne Beskatning, eller de skal ind under den. Derfor vil jeg gerne have et bestemt Svar paa Spørgsmaalet, om det er Ministerens Mening, at disse Tantièmeindtægter skal beskattes efter Krigskonjunkturbeskatningens Regler, eller de skal fritages derfor.

Rager: Det forekommer mig, at den Skikkelse, hvori disse Lovforslag kommer tilbage fra Udvalget, er betydeligt bedre end den, de havde, da de gik i Udvalg, selv om jeg maa beklage, at nogle af de Ønsker, jeg har fremsat, ikke er blevet imødekommet. Særlig havde jeg gerne set, at man havde fulgt det Forslag, jeg fremsatte om, at Opsparingsgrænsen blev forskellig for København, Provinsbyerne og Landet. Det blev ganske vist ved første Behandling fremført fra nogle Sider, at der jo var Folk ude paa Landet, som havde store Forsørgerpligter, men det har man nu været opmærksom paa og taget Hensyn til, saa den Motivering for ikke at gøre nogen Forskel er faldet bort. Men man kan naturligvis ikke faa alt, hvad man ønsker, og jeg akkviescerer ved det, der er naaet i Udvalget.

Der er et enkelt Punkt vedrørende Administrationen af Lovene, som foranlediger mig til at tage Ordet her for at bede den højtærede Finansminister om at udtale sig derom. Forholdet er jo dette, at naar en Mands Skat er fastsat, maa han, uanset om Klage er indgivet, betale sin Skat, ikke paa det Tidspunkt, hvor den er forfalden, men naar Betalingsfristen udløber. Det er der ikke noget at sige til. Jeg synes, det er rigtigt, at en Klage ikke skal have opsættende Virkning, men det kan naturligvis være besværligt for den paagældende at skulle stille disse Penge til Raadighed. Nu vil der sikkert, saaledes som Lovforslaget er bygget op, ske det, at der blandt de konjunkturskatbetalende vil blive en hel Del, baade Personer og Selskaber, som vil komme til at betale ind, og som senere skal have disse Penge godtgjort, naturligvis med Renter. Og her er det, det forekommer mig, at Finansministeriet har en mærkelig Opfattelse, der efter mit Skøn ikke engang kan baseres paa den gældende Lovgivning.

I det Øjeblik der er betalt for meget Skat ind, og den paagældende derefter faar at vide, at nu tilkommer det ham at faa det og det. Beløb refunderet, saa refunderes Pengene ham ikke straks, men man afregner dem, næste Gang en Skatterate er forfalden. Heller ikke det har jeg for saa vidt noget at indvende imod — det kan være ret praktisk, selv om det maaske er generende. Det, jeg derimod har noget at sige imod, er, at man derved ofte fremtvinger en tidligere Skattebetalingstermin for den paagældende end den normale, og at man ikke giver ham Renter indtil den Dag, hvor hans Skat virkelig skulde betales.

Lad os tage et Eksempel. Lad os sige, at en Skatteydere Skat forfalder den 1. Oktober, og sidste Betalingsfrist er efter Loven maaske den 15. November. I det Øjeblik han da har stillet sine Penge til Disposition, faar han Renter, men kun til første Oktober og ikke til 15. November, til hvilken Termin han ellers kunde vente med at betale. Og saa kommer den ganske mærkelige Motivering, som Finansministeriet har for dette.

Finansministeriet siger nemlig, at Forholdet er det, at hvis Manden ikke betaler inden sidste Betalingsfrist, nemlig den 15. November, saa skal han betale Rente fra den 1. Oktober, altsaa fra Forfaldsterminen og til den Dag, han betaler, og Renterne kan inddrives ved Udpantning. Det er kun naturligt. En Mand, der ikke overholder sidste Betalingsfrist, sætter et stort Administrationsapparat uberettiget i Sving, og det er kun ganske naturligt, at han faar Lov til at betale Renter fra Forfaldstid. Men saa drager man — jeg havde nær sagt Gud hjælpe mig — den Parallel og siger: Naar det er saadan, og naar det staar i kgl. Anordning, at saadan maa man gøre, saa kan de andre Mennesker heller ikke forlange at faa Renter længere end til Forfaldsdagen.

Det vil altsaa sige, at den Mand, der, hvis han havde faaet sin Skatteangivelse godkendt, kunde betale sin Skat den 15. November, han tvinges nu til at betale den den 1. Oktober, fordi man uberettiget har paalignet ham en for stor Skat, som man har maattet indrømme at han ikke skulde betale. Jeg synes, at naar man har gjort en Mand Uret, ganske vist med Loven i Haand, er det haardt at sige til ham: Vi indrømmer, at vi har gjort dig Uret, og nu skal du betale en Bøde, fordi vi har gjort dig Uret! Det synes jeg er haardt, og jeg vil anbefale, at man i den almindelige Retfærdighedsfølelses Navn ændrer denne Frem-